

[Alsing Andersen.]

For den Ungdom, der slutter sig til mit Parti, er den Slags ikke nødvendigt; jeg tror heller ikke, det for den radikale Ungdom eller for Venstres Ungdom er nødvendigt at søge sin Tilflugt til den Slags Udstafferinger for at skabe Ungdomsliv eller Interesse for offentlige Sager hos den Ungdom, som man vil kalde paa.

Saa siger man ogsaa, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Pürschel, at alt dette er et Tegn paa, at den nuværende Regering og dens Talsmænd er ved at blive gammel. Ja, det er vel noget, der gælder os alle sammen efterhaanden, maaske lige med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Pürschel. Jeg tilstaar, man har det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Pürschel saa langt fra at blive ældre bliver yngre og yngre for hver Gang, han staar paa denne Talerstol, og det er sikkert en meget behagelig Fornemmelse for det ærede Medlem Hr. Pürschel, men hvis det skrider fremad stadig væk, vil jeg dog advare det ærede Medlem ganske vel ment, for hvis det bliver ved paa den Maade, maa det gaa galt engang. Det ærede Medlem Hr. Pürschel søgte at give det Udseende af, at Socialdemokratiet var ved at forandre Fronten; det hed nu: „Demokrati slaa til“ og mange andre Ting, som viser, at Socialdemokratiet er inde paa andre Baner. Det ærede Medlem forsøgte i en fiks polemisk Façon at slaa os i Hartkorn med Kommunisten og andre, der ved ulovlige Midler en skønne Dag vil tilrane sig Magten og undertrykke andre. Jeg bliver derfor nødt til at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de Citater, han bragte som Udtryk for, hvilken Vej det socialdemokratiske Parti vil gaa, er netop Udtryk for, at vi vil bruge Demokratietts Magtmidler mod dem, der vil gaa Ulovlighedens Vej, at vi vil opfordre Demokratiet til at bruge sin Styrke til at rense ud over for de Tendenser, der er baade fra højre Side og fra venstre Side til at ødelægge det Demokrati, som alene kan sikre den store Befolkning Medbestemmelsesret om de Vilkaar, hvor under den skal leve og arbejde. Naar vi vil bruge Samfundets Magt, er det ikke for at begaa Ulovligheder, men for at holde *dem* nede, som ønsker at begaa Ulovligheder, som ønsker — hvad jeg har sagt før — at snylte paa Demokratiet

for at søge at ødelægge dette. Det ærede Medlem Hr. Pürschel glædede sig saadan over den Skrivelse, som er optrykt som Bilag i Betænkningen til et af Lovforslagene, en Skrivelse fra Dansk Arbejdsmands Forbunds Afdeling i Tønder; det var et tydeligt Bevis for, at man ventede, at den konservative Ungdomsorganisation skulde forbydes. Hvis virkelig den Skrivelse kan give det ærede Medlem saa megen Glæde, er det Synd at ødelægge det for ham. Man skulde næsten tro, at det ærede Medlem Hr. Pürschel var ude efter at faa konstateret, at „Konservativ Ungdom“ var af en saadan Karakter, at den skulde forbydes i Henhold til denne Lovgivning, men der er jo ikke Tale om noget som helst af den Art. Der er Tale om, at de, der overtræder Loven, vil blive ramt af Loven, hvad enten de er Kommunisten eller Konservative eller Socialdemokrater, eller hvilken Retning de end maatte tilhøre. Overtrædes de Bestemmelser, der nedlægges i disse Love, bliver de vedkommende ramt, uanset hvilken Retning de end maatte tilhøre.

Derfor kan jeg kun anbefale det ærede Medlem Hr. Pürschel at holde et oplysende Foredrag for „Konservativ Ungdom“ om, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er tilladt efter disse Love; saa tror jeg, de meget vel vil kunne holde sig paa den sikre Side og ikke opleve blot en Antydning af noget Martyrium, hvor meget de end synes at være ude efter det nu og da. Naar der er talt om, at der er gjort Forskel paa unge Socialdemokrater og unge Konservative ved et Par Retssager, vil jeg i Tilslutning til, hvad der i øvrigt er sagt, blot have Lov til at understrege, at trods den Uniformsforbudslov, som er gennemført, er det en Kendsgerning — det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ryster paa Hovedet —, men det er en Kendsgerning, at der fra ansvarlige Folk i „Konservativ Ungdom“ her i Hovedstaden før Mødet paa Traverbanen er udsendt Cirkulærer til Medlemmerne om at møde i en bestemt Paaklædning. Der har været en ganske bevidst Tendens til at drille Myndighederne, søge at komme lige paa Kanten for at bryste sig over for Offentligheden: Her var nogle Pokkers Karle, der brød sig fejl om, hvad Rigsdagen vedtog, som ikke var bange for at trodse, som var lige paa Kanten, saa at man ikke kunde blive ramt — haabede